

På nippet til å glippe

Av Simen Joachim Helsvig

Purity of the Heart One to One

Mari Slaattelid

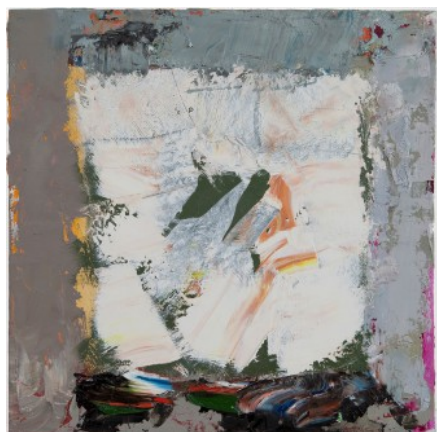
Galleri K, Oslo
8. januar - 14. februar 2016

Mari Slaattelid, *Purity of the Heart One to One*, 2014/15. Foto: Galleri K.

Mari Slaattelid har alltid vært en kunstner med fokus på maleriets materialitet. Hun benytter ofte harde underlag som aluminium og pleksiglass som hun laserer med maling av forskjellig tykkelse og soliditet, for deretter å skrape den av og så slipe ned lagene. Prosessen gjentas inntil overflaten er jevnet ut, men med varierende grad av transparens.

I *Purity of the Heart One to One* på Galleri K byr hun på et mer spontant maleri. To av seriene (*Purity of the Heart One to One* og *The Soul's Bravery Enlarged*) består hver av seks fotografier av en lysbryter på kunstnerens ateliervegg. Som på en palett er dekelet rundt bryteren flekket av maling, vekselvis påført og slitt ned av fingrene som har rørt ved den. I tillegg har hun malt kvadratiske monokromer i grove penselstrøk oppå fotografiene, nøyaktig stensilert over selve bryteren. Seriene sammenstiller med andre ord to vidt forskjellige tilnærminger. Jevnfør tittelens «purity», dreier det seg imidlertid i begge tilfeller om renselse, en bevegelse mot to maleriske nullpunkter: De stramt komponerte monokromene nedtoner ekspresjon, mens de utilsiktede fingeravtrykkene indikerer et fravær av intensjon.

Mari Slaattelid, *Untitled 8*, 2015. Foto: Galleri K.

Denne dialektikken kan spores også i Slaattelids tidligere bilder. Det er for eksempel en viss affinitet mellom enkelte av Slaattelids malerier og den «kjemiske abstraksjonen» som man finner i Gustav Metzgers projiserte flytende krystaller som danner mangefargede og foranderlige psykedeliske former, eller Sigmar Polkes melkeaktige, halvtransparente drypemalerier. Men hos Slaattelid er det utflytende og amorfe holdt i sjakk av de gjentatte bearbeidingene av overflaten, samt av de grafiske elementene hun ofte innlemmer, enten det er ord og bokstaver, ornamentale mønstre eller silhuetter av landskaper. I *Purity of the Heart One to One* er selv slike lesbare innslag påført med grove og uvørne penselstrøk og skiller seg dermed lite fra feltene i bakgrunnen.

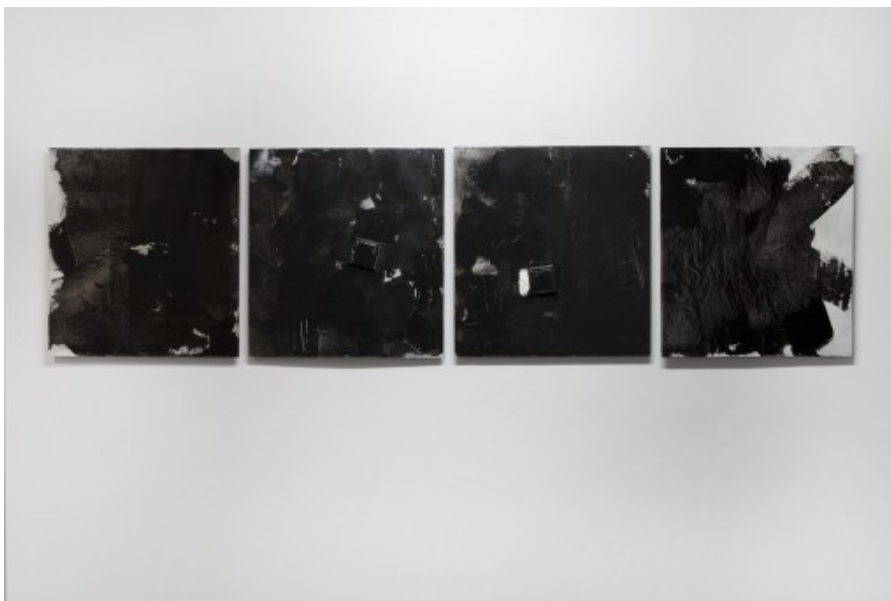
Oppdagelsen av lysbryteren og det tilfeldig oppståtte, intensjonsløse «maleriet» – som ikke desto mindre bærer Slaattelids eget fingeravtrykk – har tydeligvis vært avgjørende her, for motivet gis påfallende stor plass i utstillingen. Man kan se av skyggene at lysbryteren er fotografert gjentatte ganger på forskjellige tidspunkter. Figuren dukker også opp i flere av de andre maleriene; i det firedelte *På alle vegger har jeg malt vegger* er to lysbrytere endog festet på svartmalte finérplater. I de overmalte fotografiene omkranser fingeravtrykkene det presist opptegnede kvadratet, og øver et ytre press på det. Åpenbart finnes det en bevegelse ut av det kontrollerte, cerebrale og over i et mer sensuelt og ukalkulert modus: «Det saktegåande og tenksomme maleriet har gylne unntak i verk som blir til nærast uforvarande, utan anna mål og meining enn det som oppstår i augneblinken dei blir til», har Slaattelid skrevet i essayet *Maleriet innstiller seg*. Å veie den estetiske betydningen av malingsflekker på en vegg mot bevisst tilvirkede malerier åpner for at tilfeldighet og kunstnerisk agens har lik gyldighet.

Mari Slaattelid, *Untitled 1*, 2015. Foto: Galleri K.

Det er nærliggende å tenke på Fredrik Værslavs markise- og terracotta-malerier, tilvirket utendørs og dermed farget av fukt, skitt og vær. Slaattelid har også tatt med lerretene sine ut; i en serie store malerier er hurtigtørkende, uttynnet akryl kostet på uoppspente lerreter som har ligget løst på bakken. Resultatet er en slags antitese til de omstendelige fremstilte plexi- og aluminiumsmaleriene. I akrylmaleriene har de skarpe primærfargene trukket inn i bomullslerretet, og de avgir en glød som om sommerlyset de ble malt i fortsatt henger ved dem. Man kan vel knapt si at de har oppstått uforvarende, for fargefeltene er organisert etter samme kvadratiske oppbygning som i lysbryter-seriene. Men strøkene er hastig nedfelt, nærmest som de distraherede fingeravtrykkene på lysbryteren.

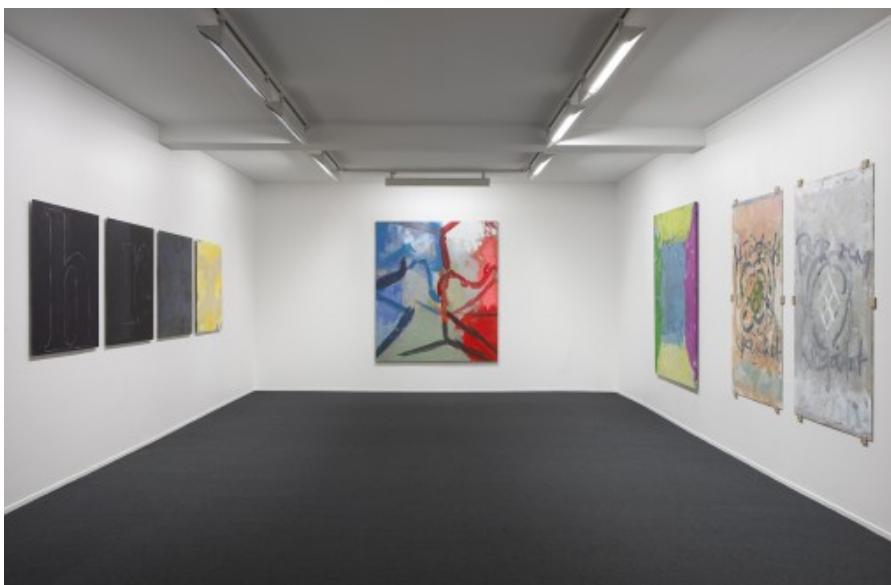
«Ingen dynamikk eller kompositorisk oppfinnsomhet rettferdiggjør bildene», står det om disse maleriene i skrevet som følger utstillingen. Slaattelid overlater likevel ikke arbeidene i *Purity of the Heart One to One* fullstendig til tilfeldighetene; det ville vel også være for enkelt. Snarere synes hun å søke smertepunktet, der hun er på nippet til å miste maleriet til en utflytende meningsløshet. En slik balansegang innebærer risiko – og i mine øyne er det en rettferdiggjøring god som noen.

Mari Slaattelid, På alle vegger har jeg malt vegger, olje og lybryter på plexi- og finérplater, 2014/15. Foto: Galleri K.

Mari Slaattelid, *Uten tittel 7*, akryl på lerret, 2015 og *Hjærtats renhet/ Det rena hjärtat*, olje på plexi, 2015. Foto: Galleri K.

Mari Slaattelid, *Purity of the Heart One to One*, installasjonsbilde. Foto: Galleri K.